

ELIZABETH GEORGE

Schaduwkant

HET FLUISTEREILAND BOEK 3

Ze weten waar je bent, Becca King.

Over het boek

Het mooie Whidbey Island lijkt een idyllische plek, maar niets is wat het lijkt...

De eerste brand was wellicht nog een ongeluk, maar hoe zit het met de tweede? En de derde, waarbij iemand om het leven kwam? Becca King en haar vrienden vragen zich af of een van de nieuwkomers op het eiland achter de gruweldaden zit. Is het de broer van Isis Martin, Aidan, die op een school voor moeilijk hanteerbare jongeren zit? Of is het Parker Natalia, een getalenteerd muzikant die om onduidelijke redenen door zijn medebandleiden uit zijn band is gezet?

Intussen is Becca druk bezig haar bijzondere fluistergaven te ontwikkelen, waarbij ze aangemoedigd wordt door de eveneens paranormaal begaafde Diana Kinsale.

Wanneer haar foto per ongeluk opduikt op internet, sluit het net rond Becca zich, en alles wat ze dacht te weten over haar verleden en haar toekomst dreigt op te gaan in vlammen.

Over de auteur

Elizabeth George is de auteur van negentien boeken in de Inspecteur Lynley-reeks. Daarnaast schrijft ze de spannende crossoverserie *Het Fluistereiland*.

George begon op haar zevende al met schrijven. Na haar studie Engels en een master in psychologie werkte ze als docent Engels en als remedial teacher. Haar eerste boek, *Totdat de dood ons scheidt*, verscheen in 1988. Vanaf dat moment wijdde ze zich volledig aan haar schrijverschap. Veel van haar boeken zijn door de BBC bewerkt tot tv-films of -series, die ook in Nederland en Vlaanderen zijn uitgezonden.

Van dezelfde auteur

Afrekening in bloed
Zand over Elena
De verdwenen Jozef
Waar rook is...
Klassemoord
Mij is de wrake
Totdat de dood ons scheidt
In handen van de vijand
In de ban van bedrog
Wie zonder zonde is...
Verrader van het verleden
Zijn laatste wil
In volmaakte stilte
Een onafwendbaar einde
In wankel evenwicht
Lichaam van de dood
Een duister vermoeden
Stormgevaar
Ik weet wat je denkt
Verloren onschuld

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Elizabeth George

Het Fluistereiland – Boek 3

Schaduwkant

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Edge of Shadows

Copyright © Susan Elizabeth George, 2015

First published in the United States of America by Viking, an imprint of Penguin Group (USA) LLC, 2015.

Vertaling

Fanneke Clossen

Omslagbeeld

© Maja Topcagic / Trevillion Images

Omslagontwerp

Mariska Cock

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 229 9982 0

NUR 285

Ter nagedachtenis aan Iver Olson,
een eilander pur sang

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Wat zie je nog
In 't grijs verleden en ravijn der tijden?*

– William Shakespeare, *The Tempest*

Deel 1
Kermisterrein, Island County

1

De derde brand brak uit in augustus, op het kermisterrein van Island County, en was de eerste die serieuze aandacht trok. De andere twee waren niet groot genoeg geweest. Eén had plaatsgevonden in een vuilcontainer, naast de buurtwinkel op een beboste plek die Bailey's Corner heette, min of meer een uithoek, dus niemand schonk er veel aandacht aan. Zeker een of andere stomme vuurwerkstunt, van na de vierde juli, toch? En toen langs de grote weg de tweede brand opvlamde, pal aan de rand van een zieltogende kleine boerenmarkt, dacht ongeveer iedereen dat die was veroorzaakt door een idioot die midden in het droogste seizoen van het jaar een brandende sigaret uit zijn autoraampje had gegooid.

Maar de derde brand was anders. Niet alleen omdat die zich afspeelde op het kermisterrein, dat op slechts enkele meters afstand van de basisschool lag en nog geen vijfhonderd meter buiten het dorp Langley, maar ook omdat het op de jaarlijkse kermis gebeurde, waar het krioelde van de mensen.

Onder hen was een meisje dat Becca King heette, ze was daar samen met haar vriendje en haar beste vriendin: Derric Mathieson en Jenn McDaniels. De drie vormden een geheel van tegenstellingen: Becca met haar blonde haren, in goede conditie door maandenlang fietsen, een bril met zwaar montuur op haar neus en zoveel make-up dat het leek alsof ze auditie ging doen om lid te worden van de reïncarnatie van de rockband Kiss; Derric, lang, goedgebouwd, kaalgeschoren hoofd, Afrikaan en adembenemend; en Jenn, een en al spieren en pezen, een jongensachtig kapsel en zongebruind door een zomerlang intensieve voetbaltraining. Deze drie zaten op de tribune tegenover een openluchtpodium, waar zo meteen een band, de Time Benders, zou gaan optreden.

Het was zaterdagavond, de avond dat de meeste mensen naar het kermisterrein werden gelokt omdat er dan van alles te doen was, wat, zoals Jenn het uitdrukte, 'iets minder tot zelfmoord aanzette dan op de

andere dagen'. Die andere dagen bestond het vermaak uit dansers, jodelen, goochelaars, fiedelaars en een eenmansband. Op zaterdagavond moesten een Elvis-imitator en de Time Benders het hoogtepunt van de kermis voorstellen.

Voor Becca King, die haar hele leven in San Diego had gewoond en nog maar een klein jaar in de streek rondom Puget Sound bivakkeerde, was de kermis net als al het andere wat ze op Whidbey Island had ontdekt: een miniatuurgebeuren. De huizen waren standaard in baksteenrood geschilderd, maar ze waren minuscuul in vergelijking met de uitgestrekte gebouwen waaraan ze op de paardenrenbaan van Del Mar gewend was, waar de San Diego-jaarmarkt werd gehouden. Dit gold voor de stallen van de paarden, schapen, het vee, de alpaca's en de geiten. Dat gold dubbel voor de arena, waar de honden werden geshowd en de paarden werden bereden. Maar het eten was hetzelfde als wat je overal op kermissen kon krijgen, en terwijl de Time Benders zich na de laatste buiging van Elvis, die bijna zijn pruik verloor, op het punt stonden om het podium op te gaan, zaten Becca, Derric en Jenn krakelingen en zoete popcorn te eten.

De menigte, die steevast elk jaar op de Time Benders afkwam, raakte steeds opgewondener nu het optreden op het punt van beginnen stond. Het maakte niet uit dat het dezelfde show was als die van augustus vorig jaar, en van augustus van het jaar daarvoor en ook van het jaar dáárvoor. De Time Benders waren een echte publiekslieveling, op een plek waar je voor het dichtstbijzijnde winkelcentrum de veerpont moest nemen en ze nog nooit van een filmpremière hadden gehoord. Dus een zangband die 'rock-'n-roll door de tijden heen' speelde door simpelweg van pruik en kostuum te wisselen en de grootste hits uit de jaren vijftig van de vorige eeuw en later ten gehore bracht, was ongeveer hetzelfde als een mystieke verschijning van Kurt Cobain, zeker voor iemand met een beetje fantasie.

Jenn zat te mopperen. Het was al erg genoeg om naar de Time Benders te kijken, zei ze. Het was nog erger om naar de Time Benders te kijken terwijl ze tegelijk het derde wiel was aan Derrics en Becca's 'liefdesfiets'.

Becca glimlachte en negeerde haar. Jenn was dol op mopperen. Ze zei: 'Wie zijn die jongens trouwens?' met wie ze de Time Benders bedoelde. Ze stak een hand in de zak met zoete popcorn en leunde behaaglijk tegen Derrics arm.

‘God. Wat denk jij?’ was Jenns weinig behulpzame antwoord. ‘Je kent die shows op andere kermissen toch wel, waar afgedankte artiesten hun laatste ademtocht uitblazen voordat ze het eindelijk voor gezien houden en ermee stoppen? Nou, hier hebben we ook nog eens ónbekende muzikanten die afgedankte muzikanten naspelen. Welkom op Whidbey Island. En wil je nou eens ophouden met haar op te vrijen, Derric?’ zei ze tegen hun metgezel.

‘Handje vasthouden is geen opvrijen,’ zei de jongen relaxt. ‘Maar als je wilt zien hoe ik haar echt opvrij...’ Hij keek Becca verlekkerd aan. Ze lachte en gaf hem een speelse duw.

‘Weet je, ik heb hier toch zó’n hekel aan,’ zei Jenn tegen haar vriendin. Ze ging verder met het vorige gespreksonderwerp, over het derde-wiel-aan-de-liefdesfiets. ‘Ik had thuis moeten blijven.’

‘Heel veel dingen komen in drieën,’ zei Becca tegen haar.

‘Zoals wat?’

‘Nou... driewielers.’

‘Drielingen,’ zei Derric.

‘Van die babybuggy’s met drie wielen voor hardlopers die hun kind zo nodig mee moeten nemen,’ voegde Becca eraan toe.

‘Vogels hebben drie tenen,’ opperde Derric. En toen tegen Becca: ‘Toch?’

‘Fijn, hoor.’ Jenn pakte nog een krakeling en propte dat in haar mond. ‘Ik ben een vogelteent. Daar ga ik een tweet van maken.’

Wat natuurlijk het laatste was wat Jenn McDaniels zou kunnen doen, want van hen drieën was Derric de enige die iets bezat wat ook maar een beetje in de buurt kwam van iets technologisch. Jenn had geen computer, geen iPhone of laptop, want haar familie was te arm voor iets anders dan een derdehands kleurentelevisie zo groot als een jeep, die de kringloopwinkel in de stad praktisch voor niks had weggegeven. En wat Becca betrof... Nou, er waren een hoop redenen waarom Becca op grote afstand bleef van technologie, en dat had er alles mee te maken dat ze zo ver onder de radar bleef dat ze onzichtbaar werd.

Op dat moment kwamen de Time Benders op, de band krom langs een paar versterkers zo groot als bankkluizen het podium op. Te zien aan hun pruiken, broeken met smalle pijp, witte sokken en poedelrokken zouden ze met de jaren vijftig beginnen. De Time Benders werkten nooit van voor naar achter.

De menigte juichte toen de show begon, verlicht door de rest van de

kermis met zijn attracties en gierende achtbanen. De beste nummers uit de jaren vijftig blèrden op vol volume. Jenn schreeuwde boven het geluid uit naar Becca: 'Hé, dat ding heb je vast niet nodig.'

Dat 'ding' was een hoortoestel dat eruitzag als een iPod met één oor-tje. Het werd een AUD-box genoemd, en in tegenstelling tot wat Jenn dacht, gebruikte Becca hem niet om beter te kunnen horen. Althans niet op de manier waarop Jenn dacht dat ze het gebruikte. Jenn dacht, en dat dacht iedereen, dat de AUD-box Becca hielp te kunnen verstaan wat er tegen haar werd gezegd, door omgevingsgeluiden te blokkeren die niet automatisch door haar hersenen werden buitengesloten: zoals lawaai van andere tafels in een restaurant, die je normaal gesproken kon negeren als iemand iets tegen je zei. Dat was wat Becca de mensen over de AUD-box had wijsgemaakt, omdat hij inderdaad wel een bepaald sóórt geluid blokkeerde, namelijk de geluiden in het hoofd van de mensen om haar heen. Zonder de AUD-box werd ze gebombardeerd door iedereen's gedachten, en meestal kon Becca niet uit elkaar houden wie nou wat dacht. Dus droeg ze al van kinds af aan de AUD-box om haar met haar 'gehoorverwerkingsprobleem' te helpen, zoals haar moeder dat altijd uitdrukte. Gelukkig vroeg niemand zich af waarom ze door de harde ruis van de AUD-box beter kon bepalen wie wat zei. Belangrijker was nog dat niemand wist dat als ze hem niet gebruikte, ze één stap verwijderd was van het lezen van hun gedachten.

Becca zei: 'Ja, ik zal hem wat zachter zetten,' en ze deed net alsof ze dat deed. Op het podium rock-'n'-rolden de Time Benders door *Rock Around the Clock* terwijl aan weerskanten van het podium een aantal oudere toeschouwers in dezelfde stijl als de muziek was gaan dansen.

Op dat moment sloeg de eerste rookvlaag over de mensenmenigte heen. In eerste instantie leek het logisch dat de rook van de rij eettentjes kwam, die deden goede zaken, met buffelburgers en kringelfriet en alles daartussenin. Daarom lette het publiek van de Time Benders er niet erg op. Maar in de pauze, toen de Time Benders van kostuums en pruiken wisselden voor de jaren zestig, duiden de gillende sirenes op de weg langs het kermisterrein erop dat er iets ernstigs aan de hand was.

De stank van rook werd erger. Mensen begonnen op te staan. Eerst klonk er geroezemoes, daarna een kreet en toen een schreeuw. Precies op het moment dat er paniek dreigde uit te breken, liep de officiële ceremoniemeester het podium op en kondigde aan dat er aan de over-

kant van het terrein ‘een klein brandje’ was uitgebroken, maar dat niemand bang hoefde te zijn omdat de brandweer al ter plaatse was en dat ‘voor zover wij weten alle dieren in veiligheid zijn’.

Dat laatste was een ernstige vergissing. ‘Alle dieren’ betekende alles, van eenden tot het stierkalf dat liefdevol en met persoonlijke aandacht was grootgebracht en dat een aanzienlijk bedrag waard was voor het kind dat het aan het einde van de kermis zou verkopen. Tussen de eenden en stierkalveren had je nog sierkippen, alpaca’s met hun lange vacht, prijsskatten, schapen die hun gewicht in wol waard waren en een hele stal vol paarden. De eigenaars van deze dieren zaten tussen het publiek van de Time Benders en zij begonnen zich door de menigte heen te wringen in de richting van de gebouwen waar alle dieren waren ondergebracht. Algauw ontstond er een enorm gedrang. Derric greep Becca vast en Becca greep Jenn, ze klampten zich aan elkaar vast terwijl de menigte zich vanaf het centrale middengedeelte langs de schuur met de oude ambachten drong. Daarachter barstten ze naar buiten over een open terrein dat uitkeek op het showterrein en de gebouwen erachter.

De stallen die zich het verst van het showterrein bevonden, waren veilig. Iedereen zag meteen dat het vuur daartegenover woedde, naast het showterrein, dicht bij de weg naar de stad. Maar daar hadden de honden, katten, kippen, eenden en konijnen liggen dutten, in drie bouwvallige barakken waarvan de oude witte verf op het gortdroge hooi bladderde. De verste barak stond in de fik. De vlammen likten aan de muren en verzwolgen het dak.

Doordat de brandweerkazerne zich pal aan de overkant van het kermisterrein bevond, was er in korte tijd genoeg mankracht om het vuur in toom te houden. Maar het was een oud gebouw en het had al in geen negen weken meer geregend – wat bijna nooit voorkwam in de noordwestelijke Pacific – en aan de noordkant lagen hooibalen langs het bouwwerk. Dus de brandweer deed vooral zijn uiterste best om ervoor te zorgen dat het vuur niet naar andere gebouwen oversloeg, terwijl ze dit pand tot de grond toe lieten afbranden.

Dat werd ze niet in dank afgenomen. Daarbinnen zaten kippen en konijnen. Er waren tientallen vrijwilligers die de dieren wilden redden, en het nieuws dat iemand ze kennelijk tijdens de brand had vrijgelaten, zorgde er alleen maar voor dat de toeschouwers er als gekken bij wilden komen voordat de beesten allemaal vertrappt zouden worden. Algauw waren er te veel brandweercommandanten en te weinig toe-

schouwers en was de chaos zo groot dat Derric, Jenn en Becca op een afstandje van de stallen de veiligheid opzochten.

‘Straks raakt er nog iemand gewond,’ zei Becca.

‘Nou, wij niet,’ zei Derric tegen haar. ‘Kom mee, we gaan daar naartoe.’ Hij nam haar en Jenn bij de hand, samen zochten ze zich een weg langs de stallen naar een bosje op een heuvelrug en gingen daar tussen de bomen staan. Vanaf die plek konden ze kijken naar alles wat er gebeurde en luisteren naar de chaos, terwijl Becca intussen het oordopje uit haar oor haalde en haar warme gezicht afveegde.

Als altijd kon ze de gedachten van haar metgezellen horen, die van Jenn waren zoals altijd grof, die van Derric mild. Maar tussen Jenns kleurrijke gevloek en Derric die zich zorgen maakte over de veiligheid van de kleine kinderen, en de ouders die ze bij het vuur weg probeerden te houden, hoorde Becca heel duidelijk: *Kom op, kom op... pak het dan waarom doe je dat niet?* alsof het direct tegen haar was gericht.

Ze draaide zich met een ruk om, maar overal om hen heen was het donker, met de grote sparren die boven hen opdoemden en zware takken van de ceders die naar de grond reikten. Door die beweging keek Derric naar haar en zei: ‘Wat is er?’ en hij keek ook naar de bomen.

‘Is daar iemand?’ vroeg Jenn aan hen beiden.

‘Becca?’ zei Derric.

Wegwezen voordat die kinderen... was voor Becca voldoende om die vragen te beantwoorden.

2

Hayley Cartwright keek om zich heen of ze haar zus Brooke ergens zag, die had beweerd dat ze naar de wc moest en dus even weg moest van de familiekraam op de boerenmarkt van Bayview. Compleet gelogen. Ze was al een halfuur weg, waardoor Hayley en haar moeder er alleen voor stonden, terwijl er minimaal drie man nodig waren. Brooke nam het afwegen en inpakken van de groenten voor haar rekening, Hayley pakte de bloemen in en deed de sieraden in doosjes, en hun moeder rekende af. Maar nu Brooke weg was, moest Hayley van de ene kant van de kraam naar de andere rennen en bovendien alles in de gaten houden, vooral de sieraden, die van zeeglas vervaardigd waren, moeilijk te maken en de belangrijkste bron van haar persoonlijke inkomsten.

Niet dat de mensen iets zouden stelen uit de kraam van de Cartwrights, althans niet de mensen die hen kenden. Als je al een cent van de Cartwrights afpakte, dan was dat ongeveer hetzelfde als het plunderen van de schamele gezinsbankrekening, en iedereen aan de zuidkant van Whidbey Island die de familie kende wist dat. Dus meestal stonden de mensen geduldig in de rij om voor de bloemen en groenten te betalen die de Cartwrights op Smugglers Cove Farm & Flowers teelden. Ze stonden tussen de kleurrijke kramen in het warme, vroege septemberzonnetje te kletsen, aaiden de horde honden die met de marktbezoekers waren meegekomen en luisterden naar de muziek die wekelijks werd verzorgd door de een of de andere plaatselijke marimbaband.

Maar vandaag had een meisje, Hayley kende haar niet, minstens tien minuten aan haar halskettingen, armbanden, oorbellen en haarkammen gezeten. Ze probeerde ze ook uit. Ze was heel knap, met de brede schouders van een zwemster, welgevormde armen en benen die in haar tanktop en shorts niets te raden overlieten. Ze droeg haar haar in een merkwaardig Cleopatra-kapsel – als Cleopatra tenminste hoogblond was geweest – en haar pony reikte bijna tot in haar ogen, die zo ko-

renbloemblauw waren dat het niet anders kon dan dat ze gekleurde contactlenzen droeg.

Ze zag dat Hayley haar in de gaten hield terwijl ze een derde halsketting om haar ivoorkleurige hals legde. Ze had al vier armbanden omgedaan en stak een hand uit naar de meer gecompliceerde oorbellen, alsof er helemaal niets gekst aan was dat ze zichzelf als een juwelenboom optuigde.

Toen ze zag dat Hayley naar haar keek, zei ze: 'Ik kan nóóit iets kiezen als ik in m'n eentje ben. Met kleren passen is dat absoluut dodelijk. Mijn oma is hier ergens' – nu keek ze afwezig over de overvolle markt rond – 'en ik zou het haar kunnen vragen, maar ze heeft zo'n afschuwelijke smaak. Wat kun je anders verwachten van iemand die houthakker van beroep is. Niet dat er ook maar iets mis is met het hakken van bomen, begrijp me niet verkeerd. Ik ben Isis Martin, trouwens, Egyptisch. Ik bedoel, de náám is Egyptisch, niet ik. Isis was een of andere godin. Ik kan nooit onthouden waarvan maar ik hoop echt dat ze de godin van verlangen was, want ik heb thuis een ongelooflijk smakelijk vriendje zitten. Hoe dan ook, waar zijn deze van gemaakt en welke staat me volgens jou het beste?' Intussen had ze een vierde ketting omgedaan, een beetje raar, want ze droeg van zichzelf al een gouden ketting met lange schakels, die in haar tanktop verdween en een fortuin gekost moest hebben. Ze tuurde in de staande spiegel die Hayley tevoorschijn had gehaald en onderbrak haar inspectie van Hayleys halskettingen om wat lippenstift op te brengen die ze uit een geweven mandtas opdiepte.

Hayley vond het een mooie tas, maar durfde dat niet te zeggen uit angst dat het meisje weer van wal zou steken. Dus zei ze: 'Het is zeeglas. Ik maak ze zelf. Ik bedoel, al deze sieraden heb ik gemaakt.'

'Zééglas?' zei Isis. 'Je bedoelt "zee" als uit de oceaan? Dus je haalt het uit... ik bedoel... Ben je een duiker, of zo? Ik heb ooit geprobeerd te leren duiken. Van mijn vriendje vóór het vriendje dat ik nu heb. Hij en zijn familie waren fervente duikers en ze hebben me een keer in de voorjaarsvakantie meegenomen naar de punt van Baja. Ze hebben hun best gedaan me te leren duiken, een complete aanfluiting, want ik ben hartstikke claustrofobisch.'

'Ik vind het op het strand,' zei Hayley toen Isis even een adempauze nam. Ze tuurde over het hoofd van het andere meisje heen om te kijken of ze Brooke ergens zag. Dat kon ze wel vergeten en ze moest dus weer afwegen en inpakken. Ze keek achterom. De rij met geduldig winke-

lende mensen werd langer en langer en haar moeder was ook maar begonnen met wegen en inpakken. Ze zag er afgepeigerd uit. Ze wierp Hayley een smekende blik toe.

‘Op het strand? Wat cool, zeg,’ zei Isis. Ze reikte naar een vijfde halsketting. ‘Ik ben dol op het strand. Mag ik een keer met je mee? Ik heb een auto. Nou ja, mijn ouders moesten me tenslotte iets geven om hier te komen. Maar aan mij heb je niet veel als het om zoeken naar zeeglas gaat. Zonder mijn contactlenzen ben ik zo goed als blind, en op het strand draag ik ze meestal niet omdat het zand dan in je ogen kan waaien, als je snapt wat ik bedoel.’

‘Het is voorbij Port Townsend,’ zei Hayley tegen haar. ‘De beste tijd om iets te vinden is ’s winters, bij voorkeur na een storm.’

‘Wat is er voorbij Port Townsend?’ Isis tuurde naar haar spiegelbeeld en lachte. ‘O, je bedoelt zeker het strand waar je het glas vindt. God, wat ben ik toch een sukkel. Ik kan nooit onthouden waar ik het ook al weer over had. Waar is Port Townsend? Moet ik daar naartoe? Hebben ze daar fatsoenlijke winkels?’ Ze gaf Hayley een zesde halsketting die ze nog niet had uitgeprobeerd. Ze pakte een van de armbanden die ze al om haar arm had, samen met een paar oorbellen die ze geen blik waardig had gekeurd, evenals een haarspeld die nergens bij paste. ‘Ik geloof dat ik er wel ben. Had je me al verteld hoe je heette? Dat weet ik niet meer. Ik ben zó’n malloot.’

Ze begon de andere halskettingen die ze om had af te pellen terwijl Hayley zei dat ze Hayley Cartwright heette, en ja, in Port Townsend waren een paar te gekke winkels, als je het kon betalen. Hayley zelf kon dat niet, maar dat zei ze er niet bij. Ze schreef enkel de verkoop van de halsketting, armband, oorbellen en haarspeld op en ze hielp het andere meisje bij het afdoen van alle andere sieraden. Ze vertelde Isis wat het kostte, en het meisje diepte een dikke portemonnee uit haar mandtas op. Die zat propvol met van alles en nog wat: krantenknipsels, opgevouwen notitiebriefjes vol krabbels, koffiepunten, foto’s en geld. Heel veel geld. Isis haalde een bundeltje biljetten tevoorschijn en reikte haar dat afwezig aan.

Ze zei: ‘Kun je...? Neem maar wat je nodig hebt.’ Toen lachte ze. ‘Ik bedoel, neem maar wat ik moet betalen!’ En ze schikte de nieuwe halsketting om haar nek en schoof de haarspeld in haar haar. Dit laatste deed ze heel handig. Ze mocht dan de hersenen van een garnaal hebben, dacht Hayley, maar met haar uiterlijk wist ze wel raad.

Hayley telde het geld dat het meisje moest betalen en gaf de rest terug. Isis bewonderde de speld in haar haar. Het zeeglas om haar hals bleek een goede keus. Het paste precies bij de kleur van haar ogen.

Isis pakte de rest van haar geld aan en propte dat in haar portemonnee. Binnenin zat een vakje voor foto's dat drie vingers dik was. Ze zei: 'O, die móét je zien,' en ze bladerde naar de eerste. 'Wat denk je, is het geen lekker ding?' Ze liet Hayley een foto van een jongen zien, zijn haar zat alle kanten op zodat hij leek op een stripfiguur die net een elektrische schok had gehad.

'Eh... Is hij...?' Er kwam helemaal niets in Hayley op.

Isis lachte opgetogen. 'In het echt ziet hij er niet zo uit, hoor. Dat deed hij om zijn ouders te irriteren.' Ze schoof de portemonnee weer in haar tas. 'Hé, heb je zin in een loemp-hoe-heet-'t-ook-weer? Ik vergeet steeds hoe het heet, maar verderop staat een vrouw die ze verkoopt en ze zien er compleet uit als iets wat ik in geen miljoen jaar zou moeten eten. Waardoor ik natuurlijk vast van plan ben om er twee of drie te nemen. Hoe héten ze nou ook al weer?'

Hayley moest ondanks zichzelf lachen. Isis Martin had wel iets grappigs. Ze zei: 'Loempia?'

'Dat is het. Ik weet nu al dat ik je nodig heb om me te helpen door deze mysterieuze eilandwateren te navigeren. Ik ben hier sinds juni. Heb ik je dat al verteld? Mij en mijn broer...'. Ze sloeg theatraal haar ogen ten hemel en eerst dacht Hayley dat dat op haar broer sloeg, totdat Isis zichzelf corrigeerde met: 'Mijn broer en ik. Oma wordt woest als ik "mij" gebruik als onderwerp in een zin, dus soms doe ik het expres. Ze denkt dat ik niet weet dat het "ik" moet zijn. Nou, ik mag dan achterlijk geboren zijn, maar ik weet heus wel dat míj een voorwerpsnaamval is in een zin, in hemelsnaam, zeg. Dus, heb je trek in een loempiaatje of twee, zes?'

Hayley zei: 'Sorry. Dat gaat niet...'. Ze gebaarde om zich heen. 'De kraam, zie je. Mijn zus zou hier moeten zijn, maar die is verdwenen.'

'Broers en zussen. Alleen maar narigheid. Nou, een andere keer dan maar?'

'Ga maar, hoor, Hayley.' Haar moeder zei dat. Ze had al die tijd meegeluisterd. 'Ik red het hier wel. Brooke is zo weer terug.'

'Het geeft niet. Ik ga niet...'

'Ga nou maar, liefje,' zei haar moeder beslist.

Hayley wist wat dat betekende. Dit was een kans om even 'gewoon kind' te zijn, en haar moeder wilde dat ze die kans kreeg.

Brooke kwam uiteindelijk weer opdagen toen ze hun kraam aan het afbreken waren en de boel in orde maakten om de onverkochte groenten bij de voedselbank in de buurt te brengen, een voorziening waar de meeste bezoekers van Whidbey Island niets vanaf wisten. Toeristen kwamen naar het eiland om de atmosfeer in zich op te zuigen: de vlijmscherpe rotswanden die oprezen vanaf de stranden die vol zeeschelpen en wrakhout lagen, het zuivere water waar een krabbenfuik binnen twee uur vijftien Dungeness-krabben opleverde, de diepe bossen met beschaduwde wandelpaden, de pittoreske dorpen met de charmante houten kusthuizen. En de dakloze bevolking en de behoeftige gezinnen... Die bleven voor bezoekers onzichtbaar. Maar de eilandbewoners hoefden niet ver te zoeken om mensen te vinden die het arm hadden, want vaak waren het burens. En toen Brooke klaagde over hoe 'volslagen idioot het was om eten weg te geven terwijl we het ergens zouden moeten verkopen om wat geld te verdienen,' wierp hun moeder een blik in de achteruitkijkspiegel en zei tegen haar: 'Er zijn echt mensen die het nog slechter hebben dan wij, liefje.'

Brookes reactie van 'O ja? Wie dan?' sloeg nergens op. Maar de laatste tijd sloegen heel veel opmerkingen van haar nergens op. Hun moeder zei dat Brooke 'door een periode heen ging'. 'De middenschooljaren. Die herinner jij je ook nog wel,' zei ze tegen Hayley, alsof Hayley op haar dertiende ook altijd zo nodig het laatste woord moest hebben. Hayley geloofde er helemaal niets van dat Brookes houding ook maar iets te maken had met de middenschool. Volgens haar had het te maken met het Grote Onderwerp dat niemand in hun gezin ooit ter sprake bracht.

Hun vader, Bill Cartwright, was aan het aftakelen. Het was een traag proces dat bij zijn enkels was begonnen en zich nu langs zijn benen omhoogwerkte, zodat die niet meer deden wat zijn hersenen hun opdroeg. Ooit was er een tijd geweest dat hun pa meehielp in de kraam op de boerenmarkt. Dat hij had meegewerkt op de Smugglers Cove Farm & Flowers. Hayleys moeder had vroeger de paarden gefokt die ze niet meer fokte en bloemen geteeld, terwijl hij geiten fokte en in de reusachtige groentebedden werkte, en de meisjes voor de kippen zorgden. Maar die tijd was voorbij, en nu gebeurde er op de boerderij alleen nog wat de vrouwen aankonden, en dat was zonder het kleinste Cartwright-vrouwtje, Cassidy, want zij kon alleen nog maar eieren rapen. Wat de vrouwen op de boerderij niet meer konden behappen,

werd domweg niet meer gedaan, maar daar had niemand het over, ze hadden het nergens over waardoor ze ten minste uit de brand konden worden geholpen. Het was, zo dacht Hayley, een heel erg oneerlijke manier van leven.

Ze reden over de snelweg noordwaarts naar huis toen Julie Cartwright Hayley naar 'dat babbelzieke meisje dat die sieraden had gekocht' vroeg. Wie was ze? Een dagjesmens uit de stad? Op vakantie? Iemand van school? Een nieuwe vriendin, misschien? Ze kwam haar niet bekend voor.

Hayley hoorde de hoopvolle toon in haar moeders stem. Die ging twee kanten op. De eerste was om van onderwerp te veranderen om Brookes stemming af te leiden. De tweede was dat Hayley een normaal leven zou krijgen. Ze vertelde haar moeder dat het meisje Isis Martin heette...

'Wat is dat nou voor idiote naam?' vroeg Brooke kattig.

... en dat ze sinds juni op het eiland was. Ze woonde bij haar oma en haar broer en... Hayley besepte dat, ook al had Isis er nog zo op los gekwebeld, dit eigenlijk het enige was wat ze van Isis wist, behalve dan dat ze een vriendje had. Isis had vier loempia's gekocht en was wel zo wijs geweest om slechts twee van die pasteiachtige gevulde lekkernijen te verorberen. Ze had de andere twee aan Hayley gegeven en gezegd: 'Doe me een lol en eet jij die op, oké.' Het was heel achteloos gegaan en Hayley had gemerkt dat ze dat een aardig gebaar vond van het meisje.

Toen ze waren uitgegeten en Hayley had gezegd dat ze weer naar de marktkraam terug moest, had Isis haar smartphonenummer neergekrabbeld en aan haar gegeven. Ze had gezegd: 'Hé, misschien kunnen we vriendinnen worden. Bel me. Of sms me. Anders bel ik jou. We kunnen ergens naartoe gaan, als je tenminste met me opgescheept wilt zitten.' Ze had uit haar mandtas een enorme zonnebril met kunstdiamantjes op het montuur opgediept en gezegd: 'Vind je deze niet te gek? Die heb ik in Portland gekocht. Hé, geef me jouw nummer ook, ik bedoel, als ik je tenminste niet compleet heb afgeschrikt met al dat gekwebbel van me. Dat is ADD. Als ik mijn pillen neem, weet ik me wel min of meer te concentreren, maar als ik ze vergeet...? Dan ben ik een en al woordwaterval.'

Hayley had het andere meisje haar telefoonnummer gegeven, hoewel haar mobieltje het eenvoudigste toestel was dat er bestond, dus ze konden niet sms'en. Ze gaf ook haar thuisnummer, waarop Isis had gezegd:

‘Wauw, een vaste lijn!’ alsof dit net zoiets was als dat je kerosinelampen had.

‘Hoe dan ook,’ zei Hayley tegen haar moeder, ‘een beetje een rare meid, maar in de goede zin van het woord.’

‘Wat leuk,’ zei Julie Cartwright.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.